

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Evy Lukotkové a JUDr. Jarmily Ďáskové ve věci žalobce: **A. K.**, bytem, zast. JUDr. Petrem Mikešem, Ph.D., advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému **veliteli Vojenského útvaru 2802 Olomouc**, se sídlem Dobrovského 6, 771 11 Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.6.2012 č. j. 5-19/2012 - 2802/OsŠ,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí velitele Vojenského útvaru 2802 Olomouc ze dne 29.6.2012 č. j. 5-19/2012 - 2802/OsŠ se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.712 Kč k rukám právního zástupce JUDr. Petra Mikeše, Ph.D, advokátní kanceláře se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím velitele Vojenského útvaru 2802 Olomouc ze 29.6.2012 č. j. 5-19/2012 - 2802/OsŠ bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí velitele Vojenského útvaru 1970 Vyškov (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 23. 4. 2012, č. j. 393-20/2011-1970 a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo rozhodnuto o nároku žalobce na náhradu škody za škodu na zdraví sestávající z náhrady za ztrátu na platu po dobu neschopnosti výkonu služby, náhrady za bolest ve výši 9.600 Kč

a náhrady za ztížené společenské uplatnění ve výši 150.000 Kč tak, že nárok žalobce na náhradu škody na zdraví sestávající z náhrady za ztrátu na platu po dobu neschopnosti výkonu služby od 24.4.2007 do 9.5.2007 a od 31.5.2007 od 16.9.2007, náhrady za bolest ve výši 9.600 Kč a náhrady za ztížené společenské uplatnění ve výši 150.000 Kč se v souladu s ust. § 115 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o vojácích z povolání) zamítá, neboť odpovědnost České republiky – Ministerstva obrany za škodu na zdraví není dána.

Žalobce v žalobě doručené soudu dne 25.7.2012 namítá, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, že odborné vyjádření Vojenského ústavu soudního lékařství a odborné vyjádření Ústřední vojenské nemocnice jsou vzájemně rozporná. Rozpornost odborných vyjádření spočívá podle žalobce v tom, že zatímco z odborného vyjádření Vojenského ústavu jednoznačně vyplývá, že v době před služebním úrazem (tj. před dnem 24.4.2007) neměl žalobce potíže s pravým kolenním kloubem, v odborném vyjádření Ústřední vojenské nemocnice je uváděno, že změny na pravém kolenním kloubu jsou nejspíše důsledkem chronické zátěže, a to v dlouhodobějším časovém horizontu. Žalobce namítá, že však není zřejmé, z čeho Ústřední vojenská nemocnice ve svém závěru vycházela, když podle odborného vyjádření Vojenského ústavu neměl žalobce v době před služebním úrazem s pravým kolenním kloubem potíže. Žalobce namítá, že s namítanou rozporností se žalovaný vůbec nevypořádal, když pouze konstatoval, že považuje závěr, že změny v pravém kolenním kloubu jsou nejspíše důsledkem chronické zátěže za tvrzení odborníků, kteří s takovým poškozením zdraví mají zkušenost a jsou schopni tuto věc posoudit. Žalobce tak má za to, že žalovaný se vůbec nevypořádal s vzájemnou rozporností odborných vyjádření, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Žalobce namítá, že žalovaný se nevypořádal dostatečně ani s odvolací námitkou, že odborné vyjádření Ústřední vojenské nemocnice je vnitřně rozporné a nelogické. Vnitřní rozpornost odborného vyjádření spatřuje žalobce v tom, že na jedné straně jsou obtíže žalobce přičítány dlouhodobému přetížení chrupavky a na druhé straně je ve vyjádření konstatováno, že zvýšená námaha mohla již přítomné chronické změny zhoršit a způsobit zvýraznění obtíží. Z uvedeného závěru podle žalobce vyplývá, že zvýšená zátěž během základního výcviku mohla být minimálně jednou z příčin, a to podstatných, které způsobily žalobcovy škody na zdraví. Odvolací orgán podle názoru žalobce nijak nelogičnost a rozpornost odborného vyjádření nevysvětlil, což mělo opět za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalobce dále namítá, že žalovaný nesprávně posoudil pojem služební úraz definovaný v ust. § 115 odst. 1 zákona o vojácích z povolání. Žalobce má za to, že služebním úrazem je nejen úraz ve smyslu poškození zdraví způsobeného krátkodobým, náhlým a násilným působením zevních vlivů (úraz v klasickém slova smyslu), ale též poškození zdraví, které je způsobeno při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby. Služebním úrazem podle žalobce podle zákona nepochybně může být zvýšená námaha při výcviku, v jejímž důsledku dojde k poškození kolenního kloubu. Žalobce souhlasí s odvolacím orgánem v tom, že za služební úraz nelze považovat jakékoliv poškození zdraví, k němuž dojde při výkonu služby, tento názor však nelze aplikovat na posuzovanou situaci, neboť k poškození kolenního kloubu žalobce došlo při faktickém výkonu vojenské služby, tedy v příčinné souvislosti s tímto faktickým výkonem vojenské služby, a to z důvodu zvýšené námahy při výkonu služby. Bez této zvýšené námahy by k poškození zdraví nedošlo. Žalobce doplňuje, že odvolacím orgánem zmiňovaný pojem služební úraz je pouhou legislativní zkratkou, která neznamená, že pojem služební úraz je nutné chápat ve smyslu úrazu dle zákoníku práce, ale že zákonodárce již v navazujících ustanoveních nechtěl používat celé souvětí vymezující odpovědnost státu za škodu na zdraví vojáka. Vykládat pojem služební úraz shodně s pojmem úraz ve smyslu pracovního práva podle žalobce neodpovídá ani znění ust. § 115 odst. 1 zákona, ani smyslu a účelu tohoto ustanovení. Žalobce namítá, že

zákonodárce zvolil v zákoně o vojácích z povolání vlastní definici služebního úrazu, která zcela evidentně nepovažuje za pracovní úraz pouze poškození zdraví způsobené krátkodobým, náhlým a násilným působením zevních vlivů, ale i jiné poškození zdraví, pokud vzniklo při výkonu služby nebo v souvislosti s výkonem služby. Na tomto závěru nemůže podle názoru žalobce nic změnit ani důvodová zpráva k zákonu o vojácích z povolání. Výklad služebního úrazu šířeji než pracovního úrazu podle žalobce odpovídá skutečnosti, že vojáci jsou z podstaty služebního poměru vystaveni ve výrazně vyšší míře riziku vzniku škody na zdraví právě v důsledku výkonu vojenské služby.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud vydal rozsudek, kterým se rozhodnutí žalovaného zrušuje.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že je toho názoru, že odborné vyjádření Vojenského ústavu soudního lékařství a odborné vyjádření Ústřední vojenské nemocnice nejsou vzájemně rozporná, a proto jsou napadená rozhodnutí po věcné stránce správná. K námitce nesprávného posouzení pojmu služebního úrazu žalovaný uvádí, že z nadpisu ust. § 115 zákona o vojácích z povolání „Odpovědnost za škodu při služebních úrazech a nemocích z povolání“ vyplývá, že v tomto ustanovení je upravena odpovědnost státu za škodu na zdraví, která vznikne vojákovi, ale výhradně v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání. Pokud by se mělo jednat o služební úraz, je prvním předpokladem existence úrazového děje, který však v předmětném případě nebyl prokázán. Dikci ust. § 115 odst. 1 zákona podle žalovaného nelze vykládat takovým účelově extenzivním způsobem, jak činí žalobce. Argumentace žalobce, že výklad pojmu služební úraz šířeji než pracovního úrazu odpovídá skutečnosti, že vojáci jsou z podstaty jejich služebního poměru vystaveni ve výrazně zvýšené míře riziku vzniku škody na zdraví, je jeho ryze subjektivním názorem. Žalobce podle žalovaného zcela opomíjí skutečnost, že srovnatelnou právní úpravu obsahuje i zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, a to v ust. § 100 zákona. Žalovaný uvádí, že tento zákon v ust. § 98 upravuje i odpovědnost za jinou škodu na zdraví, než vzniklou úrazem nebo nemocí z povolání, ale tato odpovědnost je podmíněna porušením právní povinnosti blíže nespecifikovaného subjektu. Obdobně by se postupovalo podle ust. § 112 zákona o vojácích z povolání, případně podle ustanovení zákoníku práce, pokud by zaměstnanec utrpěl škodu na zdraví jinak, než v důsledku pracovního úrazu či nemoci z povolání. Žalovaný tedy uzavírá, že právní úprava škody na zdraví při pracovním (služebním) úrazu či nemoci z povolání je v právním řádu principiálně shodná, ať už jde o zákoník práce nebo zákon o služebních poměrech, a totéž platí i o obecné odpovědnosti za jiná poškození zdraví, než úrazem nebo nemocí z povolání. Žalovaný zastává názor, že napadená rozhodnutí jsou po skutkové i právní stránce v souladu s platnou právní úpravou s tím, že nelze dovodit odpovědnost státu za škodu na zdraví podle ust. § 115 zákona o vojácích z povolání. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobce, v níž žalobce uvádí, že nesouhlasí s výkladem pojmu služební úraz, jak jej vykládá žalovaný. Na závěru, k němuž dospěl žalobce již v žalobě, nemůže nic změnit ani ust. § 100 zákona č. 261/2003 Sb., a to ze stejných důvodů, z jakých dle názoru žalobce není možné pojem služební úraz vykládat shodně s pojmem úraz ve smyslu pracovního práva. Ze znění ust. § 115 zákona o vojácích z povolání totiž nelze usuzovat na to, že by pojem služební úraz měl být vykládán shodně s pojmem pracovní úraz dle zákoníku práce, resp. s pojmem úraz používaným zákonem o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Na uvedeném závěru žalobce ohledně výkladu pojmu služební úraz nemůže nic změnit ani ust. § 112 zákona o vojácích z povolání. Žalobce dodává, že pokud měl žalovaný za to, že stát by měl žalobci

odpovídat za škodu podle jiných ustanovení zákona než podle ust. § 115, mohl a měl v souladu s tímto ustanovením řešený případ posoudit. Pokud tedy žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že případ mohl být posouzen podle jiného ustanovení zákona, uznává, že případ podle jiného ustanovení neposuzoval, nevedl v tomto směru dokazování a rozhodnutí proto trpí vadami, pro které by mělo být zrušeno.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1,2 s. ř. s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba je důvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkou, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné z důvodu, že se odvolací správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami.

Podle § 68 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Podle odst. 3 téhož ustanovení se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu potom plyne, že „funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.“ (Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č.j. 9 As 71/2008 - 109).

Ze správního spisu je zřejmé, že proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání obsahující v zásadě tři odvolací námitky. V první žalobce namítal, že odborná vyjádření, z nichž správní orgán prvního stupně při svém rozhodování vycházel, jsou vzájemně rozporná, ve druhé žalobce poukazoval na skutečnost, že závěr obsažený v odborném vyjádření Vojenského ústavu nelze považovat za dostatečný podklad pro učinění závěru o tom, zda Česká republika – Ministerstvo vnitra odpovídá žalobci za škodu na jeho zdraví či nikoliv. Ve třetí odvolací námitce potom žalobce namítal, že odborné vyjádření Ústřední vojenské nemocnice je vnitřně rozporné, nelogické a navíc nezohledňuje definici služebního úrazu ve smyslu ust. § 115 odst. 1 zákona o vojácích z povolání.

Pokud se jedná o žalobní námitku, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou týkající se vnitřní rozpornosti a nelogičnosti odborného vyjádření Ústřední vojenské nemocnice, soud konstatuje, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný touto

otázkou zabýval. K odvolací námitce se vyjádřil v tom smyslu, že dle vyjádření Ústřední vojenské nemocnice zvýšená námaha během základního výcviku sice mohla chronické změny zhoršit a způsobit zvýraznění obtíží, avšak že z tohoto vyjádření neplyne, že by poškození zdraví bylo způsobeno touto zvýšenou námahou, jako jednou z hlavních příčin, které ho vyvolaly. Žalovaný dále poukazuje na to, že v odborném vyjádření se naopak výslovně uvádí, že změny na pravém kolenním kloubu jsou chronické a nejsou důsledkem zvýšené námahy během výcviku. Z napadeného rozhodnutí je tak podle názoru soudu zcela zřejmé, že žalovaný se s názorem žalobce, že z odborného vyjádření vyplývá, že zvýšená zátěž během výcviku mohla být jednou z podstatných příčin, které způsobily žalobci škodu na zdraví, neztotožňuje, když výslovně uvádí, že uvedené závěry žalobce z odborného vyjádření neplynou, přičemž odkazuje na jinou část odborného vyjádření, dle níž změny na pravém kolenním kloubu jsou chronické a nejsou důsledkem zvýšené námahy během výcviku. Tato odvolací námitka tedy byla odvolacím správním orgánem vypořádána dostatečně, z rozhodnutí je zřejmé, proč žalovaný považoval odvolací námitku za nedůvodnou. Soud má tedy za to, že ve vztahu k této odvolací námitce nelze konstatovat, že by napadené rozhodnutí bylo zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti.

Soud však musí přisvědčit žalobci, že odvolací správní orgán nepostupoval v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, tedy tak, aby z odůvodnění jeho rozhodnutí bylo seznatelné, z jakého důvodu považuje odvolací námitku za lichou, mylnou nebo vyvrácenou, pokud se jedná o namítaný vzájemný rozpor mezi oběma odbornými vyjádřeními. Žalobce v odvolání namítal, že odborná vyjádření, z nichž správní orgán prvního stupně vycházel, jsou vzájemně v rozporu, přičemž rozpor spatřoval v tom, že zatímco z vyjádření Vojenského ústavu soudního lékařství Praha vyplývá, že v době před dnem 24.4.2007 neměl žalobce s pravým kolenním kloubem žádné potíže, v odborném vyjádření Ústřední vojenské nemocnice se uvádí, že změny v pravém kolenním kloubu jsou nejspíše důsledkem chronické zátěže, a to v dlouhodobějším časovém horizontu. Jedinou reakcí žalovaného na tuto odvolací námitku však bylo pouze velmi kusé konstatování, že *„odvolací orgán považuje závěr, že změny v pravém kolenním kloubu jsou nejspíše důsledkem chronické zátěže, za tvrzení odborníků, kteří s takovým poškozením zdraví mají zkušenost a jsou schopni tuto věc posoudit.“* Žalovaný se tedy ve vztahu k odvolací námitce zabýval pouze hodnocením jednoho z podkladů - odborného vyjádření Ústřední vojenské nemocnice, a k podstatě odvolací námítky, tj. k namítanému rozporu mezi dvěma odbornými vyjádřeními navzájem, se vůbec nevyjádřil. Vadu rozhodnutí spočívající v nevypořádání odvolací námítky nemohl žalovaný zhojit ani tím, že ve vyjádření k žalobě výslovně uvedl, že *„je toho názoru, že uvedená odborná vyjádření nejsou vzájemně rozporná.“* Jak totiž vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, povinností odvolacího správního orgánu je přezkoumat napadené rozhodnutí v kontextu všech odvolacích důvodů a vypořádat se s nimi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, č. j. 7 Afs 116/2009 - 70). Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o odvolání se všemi odvolacími námitkami, zatíží tím své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Tuto vadu nelze zhojit vyvrácením odvolacích námitek ve vyjádření k žalobě, příp. v kasační stížnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, a ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, www.nssoud.cz).

Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.

Jelikož se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně nezabýval jednou z odvolacích námitek, dospěl soud k závěru, že žalovaný zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů.

Pokud se jedná o výklad pojmu „služební úraz“ ve smyslu ust. § 115 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, soud konstatuje, že podle ust. § 115 odst. 1 zákona o vojácích z povolání za škodu na zdraví, kterou voják utrpěl při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby, (dále jen "služební úraz") odpovídá stát. Soud konstatuje, že při výkladu právní normy není možné vycházet pouze z doslovného znění zákona, ale je třeba rovněž zkoumat, jaký byl úmysl zákonodárce a účel zákona, což lze dovodit zejména z důvodové zprávy. V důvodové zprávě k návrhu zákona o vojácích z povolání ze dne 1.2.1999 se k ust. § 114-116 zákona je uvedeno, že „*Odpovědnost státu za škodu způsobenou vojákovi je upravena obdobně jako v zákoníku práce s odlišností do jaké výše stát vojákovi odpovídá za škodu na odložených věcech. V tomto případě je horní hranice náhradové povinnosti státu odvozena z násobku minimální mzdy.*“ Z důvodové zprávy tedy vyplývá, že účelem zákonodárce bylo upravit problematiku odpovědnosti státu za škodu na zdraví, kterou voják utrpěl následkem služebního úrazu, v zásadě obdobně jako odpovědnost zaměstnavatele za škodu způsobenou zaměstnanci pracovním úrazem podle zákoníku práce. Proto je při výkladu ust. § 115 odst. 1 zákona o vojácích z povolání možné analogicky použít výklad srovnatelného zákonného ustanovení v zákoníku práce (§ 366 odst. 1 zákoníku práce, dle něhož zaměstnavatel odpovídá zaměstnanci za škodu vzniklou pracovním úrazem, jestliže škoda vznikla při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním). Obdobně jako při odpovědnosti zaměstnavatele za škodu je tedy i u odpovědnosti státu za škodu na zdraví, kterou voják utrpěl v souvislosti se služebním úrazem, k jejímu vzniku splnění těchto předpokladů: škoda na zdraví na straně vojáka, služební úraz a příčinná souvislost mezi služebním úrazem a vznikem škody. Soud připouští, že služebním úrazem nemusí být jen tělesné zranění, ale vůbec porušení zdraví, jestliže bylo způsobeno krátkodobými zevními vlivy, např. byl-li voják při práci, na kterou není zvyklý a která je nepřiměřená jeho tělesným možnostem, nucen okamžitým, usilovným vzepětím sil překonávat vnější odpor, a zvýšit tak náhle, neobvykle a nadměrně svou námahu. Tato tělesná námaha musela pak být příčinou následku, o jehož odškodnění se jedná. Přitom nemusí jít o jedinou příčinu úrazu, nýbrž stačí, když jde o jednu z příčin, avšak důležitou, podstatnou a značnou. (srov. komentář k ust. § 366 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (ASPI)).

Právě podmínka příčinné souvislosti mezi však v daném případě nebyla naplněna. Jak vyplývá z odborného vyjádření Ústřední vojenské nemocnice (která se na rozdíl od Vojenského ústavu soudního lékařství zabývala otázkou příčiny vzniku obtíží žalobce) lékaři na otázku, zda jsou změny na pravém kolenním kloubu důsledkem zvýšené námahy během základního výcviku, uvedli, že změny na pravém kolenním kloubu jsou chronické a nejsou důsledkem zvýšené námahy během výcviku, i když zvýšená zátěž mohla chronické onemocnění zhoršit a výrazněji akcentovat subjektivní obtíže jmenovaného. Z uvedeného tedy není možné dovodit závěr, že by zvýšená námaha při výcviku byla jednou z hlavních příčin poškození zdraví žalobce, když z odborného vyjádření vyplývá, že změny na pravém kolenním kloubu jsou především důsledkem chronické zátěže. Pokud žalobce namítá, že k poškození kolenního kloubu došlo z důvodu zvýšené námahy při výkonu služby, je třeba konstatovat, že jde o pouhé jeho domněnky, o ničím nepotvrzená tvrzení, která nemohou proti odbornému vyjádření lékařů Ortopedicko-traumatologického oddělení Ústřední vojenské nemocnice Praha obstát.

Na základě shora uvedeného soud rozhodnutí žalovaného podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vady řízení, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, zrušil. Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný povinen se řádně vypořádat s odvolací námitkou, v níž je namítán vzájemný rozpor mezi dvěma odbornými vyjádřeními, z nichž správní orgán vycházel, tzn. je povinen se k namítanému vzájemnému rozporu vyjádřit v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl úspěšný žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Jeho právní zástupce účtoval na nákladech řízení soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, 3 úkony právní služby po 2.100 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění), 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), dle § 19a odst. 1, 2 vyhl. č. 110/2004 Sb. v platném znění byla zvýšena odměna o částku odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 % (fotokopie osvědčení o registraci plátce daně z přidané hodnoty ze dne 12.2.2008, vystavené Finančním úřadem v Hradci Králové byla připojena), tj. celkem 11.712 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. června 2013

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu